

УДК 330.341.2

МЕХАНІЗМ УЗГОДЖЕННЯ ЕКОНОМІЧНИХ ІНТЕРЕСІВ В ІННОВАЦІЙНІЙ МАКРОЕКОНОМІЧНІЙ СИСТЕМІ

Н. В. Рябцева, к. е. н., доцент, Національна металургійна академія України, raum@i.ua
О. О. Алсуф'єва, асистент, Національна металургійна академія України, alsufjeva@i.ua

У статті розглядається складна суперечлива динамічна система економічних інтересів суб'єктів інноваційної діяльності. За стадіями життєвого циклу економіко-інноваційного інтересу поділяються об'єкти привласнення та протиріччя. Пропонуються напрямки удосконалення механізму узгодження інтересів в інноваційній макроекономічній системі.

Ключові слова: інноваційна діяльність, економічний інтерес, узгодження інтересів, привласнення, модель узгодження інтересів.

Постановка проблеми. Еволюційне виділення інноваційної діяльності в окрему сферу господарства супроводжується змінами в складній багаторівневій структурі економічних інтересів суб'єктів інноваційної діяльності. Перехід до інноваційно-орієнтованої економіки обумовлює нові можливості для ефективної реалізації означених інтересів, що відбувається паралельно з динамікою інституційного та суб'єктного середовища як внаслідок державних інновацій у правовому полі господарювання і в площині створення відповідних установ, відділів, служб, так і шляхом стихійного формування, виокремлення або інтеграції економічних суб'єктів у формальні або неформальні утворення. Ці тенденції висвітлюють шляхи розвитку інноваційних систем різних рівнів як певних сукупностей взаємозалежних (прямо або опосередковано) інститутів і зв'язків між ними, що розвиваються в процесі відтворення складових та результатів інноваційної діяльності, правових, економічних, організаційних, соціальних та інших умов її розвитку.

Процес становлення на різних рівнях економіки стратегічних союзів, кластерів та інших системних утворень, що спричиняється розвитком, розширенням сфер інноваційної діяльності, передбачає певну динаміку в системі економічних інтересів її учасників, супроводжується диференціацією, розщепленням і поляризацією їх інтересів. Певний розрив між стохастичною динамікою умов господарювання та інтересами суб'єктів інноваційної діяльності на всіх рівнях економічної системи викликає необхідність в корегуванні процедур узгодження інтересів, розробки їх гнучких, адаптивних форм для вирішення виникаючих протиріч, стимулювання інноваційної активності для виведення національної економіки на траєкторію стійкого постіндустріального розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Наукові основи формування механізмів узгодження економічних інтересів представлені в роботах багатьох теоретиків, включаючи таких авторів як К. Вальтух [1, с. 3–20], А. Маслоу [2, с. 60–68], В. Парето

[3, с.257–278]. Означену проблематику так чи інакше висвітлювали праці таких сучасних українських і російських авторів, як Л. Абалкін [4, с. 45–47], Б. Гершкович [5, с.13], Р. Капелюшніков [6, с. 108–127], Шестітко [7, с.53–67] та інші.

Виділення основ, ресурсів та механізмів, що забезпечують узгодження економічних інтересів, міститься в працях таких авторів як В. Геєць [8, с.41–46], А. Чухно [9, с.12–22], Ю. Яковець [10, с. 398–399] тощо, а також в сучасних концепціях менеджменту. Однак при наявності великої кількості наукових розробок ряд проблем, що стосуються механізмів узгодження економічних інтересів, а саме: особливості формування і реалізації економічних інтересів суб'єктів національної інноваційної системи, – продовжують залишатися недостатньо дослідженими.

Формулювання мети статті. Мета статті полягає у поглибленні теоретико-методологічних положень щодо регулювання інноваційної діяльності на рівні національної економіки з врахуванням особливостей узгодження економічних інтересів її суб'єктів.

Виклад основного матеріалу дослідження. В основі дослідження множини економічних інтересів суб'єктів інноваційної діяльності лежить концепція суспільного розподілу праці, що методологічно пояснює не тільки еволюційно-діалектичний розвиток наявних і появу нових форм, функцій та суб'єктів означеної діяльності, а й механізмів її регулювання. Для сучасного рівня розвитку суспільного виробництва характерною є поліваріантність та багатоплощинність інтересів суб'єктів інноваційної діяльності, механізмів їх узгодження, що набувають різноманітних форм у прив'язці до різних рівнів та сфер їх прояву.

Економічні інтереси суб'єктів будь-якої діяльності, як відомо, виконують багатофункціональну роль. По-перше, є об'єктивною формою прояву виробничих відносин, в цілому, і відносин власності, зокрема [11, с.40–46]. По-друге, є формою прояву певних потреб (тут – інноваційних). По-третє, виконують роль рушійної сили

для прояву активності економічних суб'єктів. По-четверте, стають необхідною умовою і основою формування механізмів їх узгодження.

Ми визначаємо економічний інтерес суб'єкта інноваційної діяльності (економіко-інноваційний інтерес) – як об'єктивний прояв, з одного боку, сукупності економічних відносин [11, с.40–46] з приводу привласнення вигід, що усвідомлюється її суб'єктом як конкретна матеріальна мета (наприклад, максимізації прибутку, привласненні, користуванні або володінні певними благами), з іншого, – сукупності потреб, які актуалізують (спричиняють) інноваційну діяльність, підкріплюються (послаблюються) системою відносин з приводу привласнення-відчуження її результатів.

Системоутворюючою основою системи інтересів суб'єктів інноваційної діяльності є відносини власності (привласнення-відчуження), що проявляються і реалізуються через взаємодію економічних суб'єктів, у тому числі споживачів інновацій (інноваційних знань, благ). Формування, прояв та реалізація їх економічних інтересів відбувається саме через привласнення факторів, процесів та результатів інноваційної діяльності, що утворює складну множину об'єктів привласнення [12, с.5].

Само привласнення обумовлює певне поєднання суб'єктів інноваційної діяльності з об'єктами привласнення. При цьому характер привласнення об'єкта, що відзначається взаємопов'язаною єдністю сутнісно-особливих характеристик (приватне, колективно-спільне, колективно-дольове тощо), відбиває ступінь підпорядкованості означеного об'єкта суб'єкту. Слід зазначити, що не всі характеристики привласнення проявляються виключно в економічній площині (воно здобуває прояву і в інших сферах), так як і не всі об'єкти привласнення доводяться до економічного функціонального стану [13, с.37–47.], тобто «економічно утилізуються», наприклад, суб'єкт може юридично (або психологічно) привласнити об'єкт, але це не завжди супроводжується отриманням конкретного економічного результату.

За умов обмеженості ресурсів, необхідних для інноваційної діяльності, її

суб'єкти стикаються з необхідністю взаємоузгодження економічних інтересів. Система економічних інтересів в сфері інноваційної діяльності набуває ознак цілісності, орієнтації на виробничу та економічну доцільність і, разом з цим, суперечливості. Ступінь узгодженості означених інтересів впливає на формування оцінок суб'єктів щодо доцільності їх подальшої участі в інноваційній діяльності та у відповідних взаємодіях з іншими контрагентами. За ступенем погодженості економічних інтересів з приводу інноваційної діяльності, що комплексно характеризує сукупність форм привласнення її складових – факторів, процесів і результатів, відбувається не тільки виробництво інновацій (інноваційних благ), а й розподіл результатів цього виробництва або безконфліктно (попередньо узгоджений розподіл), або через мережу конфліктів та комбінацій процедур узгодження. Сукупність форм привласнення не тільки утворює основу системи економіко-інноваційних інтересів, а й має множину форм прояву, наприклад, за ступенем монопольної влади – від повністю вільного до виключно монопольного привласнення факторів, процесів, результатів інноваційної діяльності. Це, багато в чому, визначає зміст і специфіку економічних інтересів суб'єктів інноваційної діяльності, впливає на їх динаміку та форми реалізації.

Взаємодія суб'єктів інноваційної діяльності у відповідності з дією загальних та специфічних економічних законів опосередковується складною системою суперечностей. Доцільним, на наш погляд, у дослідженні множини економічних інтересів є використання функціонального синергетично-рольового підходу, який дозволяє виокремлювати різновиди економічних інтересів залежно від функціональної ролі суб'єкта в інноваційній діяльності та специфіки об'єкта привласнення. За цих умов певні економічні інтереси з приводу інноваційної діяльності можуть належати як одному, так і різним економічним суб'єктам, тобто в крайньому варіанті один суб'єкт може уособлювати майже всі означені інтереси та навпаки. Отже, і суперечності між економічними інтересами з приводу інноваційної діяльності можуть здобувати прояви на різ-

них рівнях «локалізації» – внутрішні за різними економічними ролями та об'єктами привласнення у одного суб'єкта, зовнішні – у різних суб'єктів.

Визначимо деякі суперечності, що виникають між економічними інтересами суб'єктів, які є власниками певних факторів виробництва інновацій: по-перше, між власником засобів виробництва нового знання та власником здібностей для виробництва нового знання, що створює основу для впровадження інновацій; по-друге, між власником засобів виробництва матеріальних благ і послуг (або матеріальних умов праці і робочих місць) і власником здібностей до праці (безпосереднього виробника), що створює інноваційні блага (далі – інноваційна продукція). Крім зазначених, у якості відносно самостійних носіїв економічних інтересів можуть виступати інші суб'єкти інноваційної діяльності (наприклад, посередники руху інноваційного знання та інноваційної продукції, споживачі інноваційної продукції, їх об'єднання) та держава.

В межах макроекономічної системи між економічними інтересами суб'єктів інноваційної діяльності певним чином виокремлюються, диференціюються, перетинаються та агрегуються різновиди суперечностей, серед яких виділимо, наприклад, такі:

– на рівні окремого суб'єкта за різними функціональними ролями в інноваційній діяльності, якщо вони носять суперечливий характер, наприклад, інтерес учасника виробництва інновацій та інтерес їх споживача;

– між різними суб'єктами, такими як власник засобів виробництва та виробник

нового знання, економічні інтереси яких взаємопов'язані, взаємозумовлені та знаходяться в постійній суперечливій взаємодії;

– між різними суб'єктами – власником засобів виробництва та виробником інноваційного продукту, економічні інтереси яких взаємопов'язані, взаємозумовлені та знаходяться в постійній суперечливій взаємодії;

– між власниками результатів інноваційної діяльності і постачальниками факторів або (та) посередниками;

– між носіями інноваційних потреб та суб'єктами їх задоволення, тобто між споживачами та власниками інноваційних знань або (та) власниками інноваційної продукції.

Множину суперечностей з приводу інноваційної діяльності упорядкуємо (табл. 1) за стадіями життєвого циклу економіко-інноваційного інтересу (зародження, становлення, прояв, реалізація, коригування) з відповідною диференціацією множини об'єктів привласнення.

Так, зародження економіко-інноваційного інтересу суб'єкта пов'язане з привласненням наявних у нього (доступних для нього) сутнісних сил та актуалізується внаслідок розв'язання суперечності між потребами, що розвиваються, та наявними можливостями їх задоволення. Посилення (становлення) цього інтересу у суб'єктів інноваційної діяльності відбувається в разі привласнення її факторів за розв'язанням суперечностей з приводу вибору ресурсів та сфери застосування означеної діяльності.

Таблиця 1

Особливості привласнення та характерні протиріччя за стадіями життєвого циклу економіко-інноваційного інтересу

Назва стадії життєвого циклу економіко-інноваційного інтересу	Об'єкт привласнення	Характерні протиріччя
1. Зародження	Наявні сутнісні сили	Між потребами, що розвиваються, та наявними можливостями їх задоволення
2. Становлення	Фактори діяльності	З приводу вибору ресурсів та сфери застосування діяльності
3. Прояв	Процес (безпосередня діяльність)	З приводу використання ресурсів
4. Реалізація	Результати діяльності	З приводу розподілу та обміну результатів інноваційної діяльності
5. Коригування (посилення, послаблення, виродження)	Наслідки результатів діяльності	З приводу подальшого розподілу та перерозподілу результатів інноваційної діяльності

Прояв економіко-інноваційного інтересу відбувається через привласнення безпосередньо процесу інноваційної діяльності за розв'язанням суперечностей з приводу використання ресурсів. А вже реалізація означеного інтересу відбувається через привласнення результатів інноваційної діяльності за розв'язанням суперечностей з приводу розподілу та обміну її результатів. Проте, коригування економіко-інноваційного інтересу, а саме: посилення, послаблення, вирождення, – викликається подальшим привласненням наслідків інноваційної діяльності за вирішенням суперечностей з приводу подальшого розподілу та перерозподілу її результатів.

В інноваційній діяльності відносини привласнення-відчуження відображають не тільки спосіб поєднання робітника із засобами виробництва, а й особливості структури виробництва, руху інноваційних благ за стадіями відтворення, включаючи розподіл, обмін, споживання, а також реальну структуру економічних відносин в інноваційній системі країни. Отже, привласнення відіграє важливу роль в процесі формування та реалізації інноваційного інтересу, супроводжує інноваційну діяльність до-, паралельно та після її закінчення, набуває різних форм прояву (в залежності від суб'єкта, об'єкта та способу привласнення).

Завдяки привласненню суб'єкт інноваційної діяльності прагне, з одного боку, до збільшення кількості і якості об'єктів привласнення, з іншого – до підвищення доходів від володіння цими об'єктами, що разом стимулює його активність в інноваційній діяльності.

У визначенні економічних інтересів суб'єктів інноваційної діяльності важливим було б врахування ще і таких аспектів. По-перше, такої важливої форми привласнення як *«спільне привласнення»* коли мова йде про певну форму власності (колективну, суспільну) або про певний об'єкт привласнення (наприклад, інформаційний продукт або суспільне благо). Для врахування цієї компоненти, що з'являється внаслідок синергії взаємодії індивідуальних, колективних і суспільних інтересів, на нашу думку, потрі-

бне додаткове дослідження, проте і сьогодні є підстави стверджувати, що споживче привласнення економічними суб'єктами (в ролі «споживача») нових знань і нових благ містить елементи спільного привласнення результатів інноваційної діяльності та сприяє розвитку самих суб'єктів привласнення. По-друге, врахування специфіки інституціонального середовища, яке декларує (або не декларує) наявність прав власності та забезпечує (або не забезпечує) можливість їх реалізації. Отже, двоїстість цих прав проявляється в тому, що, з одного боку, вони постають як певні «правила гри», що регулюють відносини між людьми з приводу рідкісних ресурсів, з іншого – як «пучки правочинності» [14], якими розпоряджаються окремі економічні суб'єкти в інноваційній діяльності. Це, безумовно впливає на процеси формування економічних інтересів, однак може розглядатись не тільки як умова їх виникнення, а і як фактор їх коригування, що слід враховувати в процедурах узгодження означених інтересів.

Розвиток і розрішення суперечностей з приводу інноваційної діяльності обумовлює зміни в кількісних і якісних параметрах її розвитку, веде до удосконалення форм її прояву, визначаючи формування інноваційних систем країн з різною глибиною і швидкістю.

«Виробництво», впровадження та реалізація інновацій (інноваційних благ) технологічно залучає практично всі виробничі ресурси, які, так чи інакше, належать різним економічним суб'єктам (державі, фірмам, населенню). Це стає основою появи безлічі носіїв відповідних економічних інтересів і націлює їх дії на отримання різних форм економічної вигоди.

Стихійне узгодження економічних інтересів в інноваційній макроекономічній системі опосередковано множиною ринків і ринкових структур (ринки інтелектуальної власності, ринки ресурсів, включаючи ринок праці, ринки інноваційних продуктів, ринки інвестицій) [15, с. 3–8], які відрізняються різним ступенем монопольної влади і «ув'язуються» між собою тягарем різних ризиків втрат та диференціацією виграшів

від участі в інноваційній діяльності. В умовах ринкової економіки державі належить вирішальна роль у механізмі узгодження економічних інтересів в макроекономічній інноваційній системі. Держава встановлює «правила гри», використовує важелі економічної політики, є суб'єктом інноваційної діяльності як власник певних основних фондів, концентрує і розподіляє значний обсяг ресурсів, зокрема природних і, отже, володіє важелями узгодження економічних інтересів суб'єктів інноваційної системи. Шляхом вибору пріоритетів і вибудовування так званих «ліній» економічних інтересів по вертикалі (центр-район-підприємство) і горизонталі (міністерства, відомства) держава має можливість пов'язувати і погоджувати інтереси різних суб'єктів інноваційної діяльності. Досягнення консенсусу взаємопов'язаних стратегічних цілей її учасників стає необхідною основою ефективного інноваційного розвитку національної економіки.

Механізм узгодження інтересів в інноваційній макроекономічній системі вимагає врахування нових принципів і форм сучасного регулювання, таких, наприклад, як ефективна взаємно-узгоджена реалізація економічних інтересів, врахування синергетичних ефектів їх взаємодії, розвиток інституту медіаторів, розширення соціального діалогу тощо.

Взаємно-узгоджена реалізація економічних інтересів потребує активізації діяльності держави задля узгодження та оптимізації інтересів суб'єктів інноваційної діяльності в загальнонаціональних цілях. Держава покликана створювати і підтримувати такі умови, включаючи правову базу, які б сприяли ефективній взаємній комунікації та реалізації економічних інтересів всіх її учасників (що не виключає конкурентних процедур відбору їх складу). Слід зауважити, що соціальні інструменти мають потенційну цінність не тільки для поліпшення комунікації, обміну знаннями і спільної роботи всередині та між підприємствами НІС, а, перш за все, для узгодження їх інтересів.

На думку західних фахівців, дві третини цінності цього потенціалу полягає в поліпшенні співпраці та взаємодії всередині і між підприємствами. Важливим є стимулю-

вання розробки та впровадження таких процедур узгодження економічних інтересів суб'єктів інноваційної діяльності, які орієнтовані на *врахування синергетичних ефектів їх взаємодії*. Наприклад, узгодження економічних інтересів замовників і постачальників ресурсів інноваційної діяльності може проходити шляхом об'єднання кількох конкурсних процедур закупівель товарів (послуг) в одну, що забезпечить такий синергетичний ефект як економія бюджетних коштів.

За досвідом розвинених країн, узгодження економічних інтересів суб'єктів інноваційної діяльності може супроводжуватися посередницькою *діяльністю «медіаторів»* – незалежних дослідницьких центрів, служб «зв'язків з громадськістю», центрів консультування, які сприяють вдосконаленню балансу інтересів бізнесу, держави, громадських організацій з приводу розробки, виробництва та виробництва інновацій. До переваг медіаторства у розв'язанні суперечностей відносять не тільки прискорення тривалості і підвищення якості досягнення компромісу інтересів суб'єктів інноваційної діяльності, а й підвищення потенціалу міцності і гнучкості відносин, що формуються між ними.

Відомо, що стійкість функціонування інноваційної макроекономічної системи значною мірою забезпечується компромісом провідних носіїв економічних інтересів – панівних класів, соціальних груп, інститутів громадянського суспільства, що досягається шляхом цивілізованого соціального діалогу, в організації якого провідна роль належить саме державі. Однак, роль держави в процесі узгодження інтересів не однозначна, оскільки державний апарат є носієм складної системи інтересів (приватних, горизонтальних, вертикальних, тіньових). Так, розпорядники бюджетних коштів, як свідчить практика, різних рівнів визначають критерії відбору інноваційних проектів, що відповідають їх особливим економічним інтересам. При цьому в меншій мірі враховуються інтереси виконавців, що стримує розвиток ділової активності суб'єктів інноваційної діяльності. Оскільки розпорядниками бюджетних коштів виступають органи управ-

ління, а виконавцями інноваційних проектів – окремі фірми, то це породжує проблему узгодження інтересів суб'єктів різних рівнів і секторів (державного та недержавного) економіки.

Зарубіжний і вітчизняний досвід управління свідчить про те, що ефективно державне регулювання національної економіки здійснюється переважно не за рахунок збільшення обсягів бюджетних коштів, а шляхом такого їх розподілу, яке забезпечує зацікавленість всіх суб'єктів господарювання, стимулює їх розвиток. Це вимагає вдосконалення наявного механізму узгодження економічних інтересів в напрямку здійснення точного налаштування на отримання максимального результату від керуючих впливів. Актуальним стає подальший розвиток методологічних основ, теорії та інструментарію управління узгодженням інтересів суб'єктів в інноваційній макроекономічній системі. Назріла потреба у створенні та впровадженні нової концепції управління інноваційною діяльністю, в якій вирішальна роль належала б економічними параметрами, спрямованим на створення реального конкурентного середовища, економічної вигідності конкурсних процедур, зацікавленості замовників, інвесторів і фірм, що виконують інноваційні проекти.

Висновки. Економічні інтереси, що об'єктивно виникають на базі історично визначених відносин власності та потреб в інноваціях, що розвиваються, реалізуються в процесі взаємодії суб'єктів інноваційної діяльності та відбивають пошуки розв'язання суперечностей як на мікрорівні (між носіями означених інтересів, між інтересами і формами їх задоволення), так і на макрорівні – між потребами суспільства в інноваціях та можливостями їх задоволення, перетворюючись у стимули та мотиви подальшої діяльності [16, с.5–17].

Для врахування в економічній політиці держави процедур цивілізованого узгодження економічних інтересів суб'єктів інноваційної діяльності науковцям і політикам слід обґрунтувати та вибудувати власну національну модель. У теоретичних концепціях серед моделей узгодження інтересів на макрорівні виділяють державну, ринкову (що ви-

роджується в олігархічну), інституціональну та змішану. Досвід розвинутих країн свідчить про домінування на практиці інституційної моделі узгодження інтересів. Її особливістю є інституціоналізація відносин держави і бізнесу із залученням такого посередника як громадські об'єднання (спілки, асоціації підприємців тощо). Важливою умовою становлення означеної моделі є досягнення гармонізації інноваційних цілей і інтересів її учасників [17, с. 26], вдосконалення механізмів узгодження їх інтересів на всіх рівнях економіки. Інституціоналізація горизонтальних зв'язків економічних суб'єктів, їх стратегічних союзів, конгломератів, консорціумів, холдингів, господарських асоціацій і груп може сприяти підвищенню організованості інноваційної макроекономічної системи, координованості і згуртованості дій її суб'єктів, і, перш за все, досягненню консенсусу їхніх інтересів на більш якісному рівні.

Важливу роль в усвідомленні інноваційних інтересів і інституціоналізації нових форм їх узгодження повинні зіграти громадські організації, які спільно з державою та бізнесом братимуть активну участь у визначенні пріоритетів інноваційної політики. Крім того, впровадження означеної моделі в Україні потребує підвищення прозорості правового підґрунтя інноваційної діяльності та захисту інтелектуальної власності, покращення інноваційного клімату в країні, що сприятиме досягненню консенсусу інтересів суб'єктів інноваційної діяльності у напрямку реалізації як власних, так і загальнонаціональних пріоритетів економічного розвитку.

Література

1. Вальтух К. К. Необходима мобилизационная экономическая стратегия // ЭКО. – 2000. – № 11.
2. Маслоу А. Г. Мотивация и личность / Перевод с англ. Татлыбаевой А. М. – СПб: Евразия, 1999. – 478 с.
3. Парето В. Учебник политической экономии, 1906 /В. Парето // 25 ключевых книг по экономике. / А. Бейтон, А. Казорла, К. Долло и др. – Челябинск: Урал ЛТД, 1999. – 560 с.
4. Абалкин Л. И. Новый тип экономического мышления/Л.И.Абалкин.–М.:Экономика, 1987.– 191с.
5. Гершкович Б. Я. Экономические ин-

тересы и их реализация / Б. Я. Гершкович – Пятигорск: ПГЛУ, 1999. – 92с.

6. Капелюшников Р. И. Доминирующие категории собственников и их влияние на хозяйственное поведение предприятий / С. Аукуционек, В. Жуков, Р. Капелюшников // Вопросы экономики. – 1998. – № 12.

7. Шеститко А. Модели рационального экономического поведения человека / Шеститко А. // Вопросы экономики. – 1998. – № 5.

8. Геєць В. М. Політекономічні й інституційні засади справедливості та усталеності соціально-економічного розвитку / В. М. Геєць, А. А. Гриценко // Європейський вектор економічного розвитку. Зб. наук. праць. Вип. 2 (12), 2012. – Дніпропетровськ: ТОВ «Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля», 2012. – 592 с.

9. Чухно А. Научно-технологическое развитие как объект исследования эволюционной экономической теории // Экономика Украины. – Киев: «Преса України», 2008. – № 1.

10. Яковец Ю. В. Эпохальные инновации XXI века / Ю. В. Яковец – М.: Экономика, 2004. – 437с.

11. Брижак О. В. Субъектное бытие отношений собственности: экономические интересы (политико-экономический аспект) [Электронный ресурс]: Вестник Московского университета. Серия 6. Экономика. – М.: Изд-воо МГУ, 2010. – № 4. – Режим доступа: <http://www.econ.msu.ru/cd/1230>

12. Алсуф'єва О. О. Функціональна роль привласнення в інноваційній діяльності. // Бюлетень

Міжнародного Нобелівського економічного форуму «Світова економіка XXI століття: цикли та кризи», 2012. – Дніпропетровськ: ТОВ «Роял Принт», 2012. – № 1 (5), том 2. – 456с.

13. Урусова И. Н. Экономические интересы в системе отношений собственности. [Электронный ресурс]: Экономический журнал. – М.: ООО «Издательство Ипполитова», 2008. – № 15. – Режим доступа: http://elibrary.ru/author_items.asp?authorid=457957

14. Капелюшников Р. Право собственности (очерк современной теории) [Электронный ресурс]: / Отечественные записки.– М., 2004.– № 6 (21).– ISSN 1683-5581.– Режим доступа: <http://www.strana-oz.ru /2004/6/pravo-sobstvennosti-ocherk-sovremennoy-teorii>

15. Рябцева Н. В., Алсуф'єва О. О. Контури механізму узгодження інноваційних інтересів // Науковий вісник Чернівецького національного університету: Зб. наук. праць. Вип. 650–652. Економіка. – Чернівці: Чернівецький нац. ун-т, 2013. – 352с.

16. Даниелян А. В. Трансформация экономических интересов и их реализация в условиях рыночных преобразований [Электронный ресурс]: автореф. дис. на соиск. учен. степ. канд. экон. наук: 08.00.01 / А. В. Даниелян. – Ставрополь, 1999. – 22 с. – Режим доступа: http://planetadisser.com/see/dis_124022.html

17. Сурмин Ю. П. Теория систем и системный анализ: учеб. пос. [для студ. высш. учеб. завед.] / Ю. П. Сурмин – К.: МАУП, 2003. – 368 с.

В статье рассматривается сложная противоречивая динамическая система экономических интересов субъектов инновационной деятельности. По стадиям жизненного цикла экономико-инновационного интереса делятся объекты присвоения и противоречия. Предлагаются направления совершенствования механизма согласования интересов в инновационной макроэкономической системе.

Ключевые слова: инновационная деятельность, экономический интерес, согласование интересов, присвоение, модель согласования интересов.

The complex contradictory dynamic system of economic interests of subjects of innovative activity is considered. Specific forms of appropriation of innovative activity objects are pointed out on the basis of life-cycle stages of the economic-innovative interest. Ways of improving the coordination mechanism of economic entities' interests in the innovation macroeconomic system are offered.

Keywords: innovative activity, economic interest, interests coordination mechanism, forms of appropriation of innovative activity objects, the model of interests coordination.

Рекомендовано до друку д. е. н., проф. Тарасевичем В. М.